

Review of Eden Bannet's exhibition "Ramp"
 Ouzi Zur, Culture and Literature, Haaretz, June 20 2014

עוצם עין אחת | עוזי צור

בדרך לסטודיו

ערן בנט: "Ramp", גלריה Tempo Rubato, מתחם נה, יפו

מקבץ של יריעות בר ולוחות עץ הרבורים זה על זה על הרצפה, חופפים וחורגים זה מזה. עץ גולמי וצבוע וברדים השכובים על גבם חושפים רק אימרה צרה מצבעם האמיתי, הבוהק, שצורות מאורכות ודקות מפסקות אותם מדי כמה שכבות כשורות. והשיח בין הצאיו השונים של הפסל הזה הוא שיח של ניגודים אך גם של בריאת הצורות החמות, ה"אקראיות", מקרן השפע הזאת של חידת החרוט המצולע וממתכיותו שהתקררה.

מעל ומסביב לעדת הפסלים תלויים ציוריה של בנט, ציורים המשמשים גם כקוֹ אופק לפסלים, לאופן ההתייחסות אליהם בחלל הגבוה. הציורים אינם משתווים עדיין במורכבותם ואיכותם לפסלים, אך מת־קייט בהם עולם שבו הישויות הפיסוליות, הגיאומטריות והאורגניות, כמו חולמות את עצמן ואת אפשרותיהן השונות בחלל, בצב־בעים עזים על רקע שחור, ככור היתוך של היצירה בטרם תתממש סופית.

אחד הציורים חורג מהיתר ובו מתחיל משהו אחר, חדש. זהו ציור שבקרקעיתו מת־בוססת מדרגת עיר לילית אפלה-ירקרקת שבקרקעית אקורדיוס, מצולעת כתפאורה קוביסטית, שמעל זורחים קרביה של העיר כליקוי מאורות של מעיים וידה, ועל הכל מרפרפים עפיפונים כחולים משולשים כפ־רפרים זרחניים, ובשוליים, בהיקף הליקוי, חגים ראשים, לעצמם, שפרחו מגגות הבתים, והבעות פניהם בין תמיהה לצעקה.

נימפה נמה, שנשל גופה קשור בחוט הבורא צורת חרוט קפלים באחוריו, והיתר נמשך לאורך המורן, וממנו אל הכתום החם של המצע המשמש לו מסגרת, וממנו אל הרצפה. גיום, בעל הגלריה והאוצר, מרחיק לכת ואומר שיש בפסל הזה משהו פורנוגרפי, אולי כמשל למיטת כלולות שבה מוצעים בתולי הכלה לבעלה הטרי.

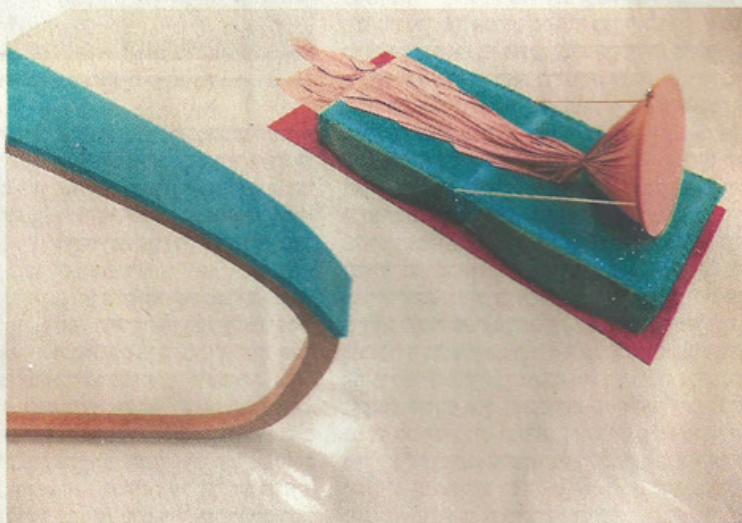
בפסל אחר, זכרי במהותו הארעית, בנט משעינה דלת הזזה שנועקרה מארון עץ בגוון ירקרק בהיר של מרפאות. חריץ ההזזה חרוץ בצדה הצר, החשוף, של הדלת וידית ההזזה מוטבעת בגופה הרבוע לצד חריד המפתח המיותם בצדה העליון של הדלת, השעונה על כנף מתכת הגבוהה ממנה במעט, וצדה האחר מתקמר וצבוע בצבע כתום מטאלי ובוהק. בתוך מבנה האוהל הנוצר ביניהם הם מפנים זה לזה את אחוריהם הגלויים, כשעניבת־גבר שחורה מחברת ביניהם כנון־שלנטיות.

תחושת הגופניות בפיסול של בנט מגיעה לשיאה בפסל שבו מהורקים זה לזה גופי כ־סאות נטולי רגליים שנוצקו בפלסטיק לבן, נגועים משימוש. אלה גופים שמהות הגוף היושב מוטבעת כעצם קיומם האחד והיחיד.

עשה היצירה של האמנית רבת הכי־שרון ערן בנט מתחיל בדרכה ל־סטודיו, מהשיטוט העומד בבסיס כל יצירה בעלת משמעות, שהעיר על מרכיביה ומה שביניהם משמשים הן כגרוד רעיוני וואלי־ממשי והן כחומר־גלם.

אפשר להבחין בפסליה של בנט כיצד ה"שיטוט האקראי" נהפך לדבר מה מוצק, קונקרטי, אך נשמתו עדיין חומקת מהתק־בעות, ומכאן יופיים וייחודם. משהו כמו־שי גיותם של הפסלים, ובחושניות שבנט מוצאת ומפיקה מהחומרים השונים ומאופן חיבורם הרופף, מוכירים לי גיזור ותפירה. אולי זו גם הגופניות האנושית המוטמעת בפסליה, למרות שהקשר עקיף בלבד.

אחד הפסלים המרשימים ביותר הוא של מעין שמיכה רכה בצבע תפוז בשל הפרד־שה על הרצפה הבהירה, ומעליה מורן בגוון ירקרק־כחול רהוי, שכתום המצע משמש לו מסגרת מרגישה ולא סימטרית. ובספוג

ערן בנט: "Ramp" צילום: עחי צור